

Molde domkirke 14. desember 2025 – 3. søndag i advent

Prekentekest: Matt 11,2-11

EN NY VÅR

Advent

Advent er
Vår i desember.
En due med oljeblad
i nebbet
bar bud til verden:
Det spirer i Davids stad!

Advent er
lys i mørket.
Guds ja til menneskets bønn.
Han bød og det skjedde:
Jesus ble verdens
Menneskesønn!

Advent er
Jesu offer.
Alt er blitt til ved Ham
-Stallen – korset og graven-
Guds veg med sitt
Offerlam.

Advent er
Kristi komme.
Det spirer i Davids by!
Takk, Herre, for
Vår i desember.
Takk at du kommer på ny!

Advent er
Jubeltimen.
Stallen og graven er tom!
Vi tilber
en levende Frelser!
Kom, Herre Jesus, kom!

Randi Remøy 1980.

Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?

Døperen Johannes er kastet i fengsel. Nå sliter tvilen i ham. Og fra fengselcella sender han disiplene sine til Jesus med et avgjørende spørsmål: *Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?*

Advent er ventetid. Men HVA eller HVEM er det vi venter på...?

I 1980 skrev mor mi et dikt med tittelen Advent. Kanskje finner vi noe av svaret på Johannes sitt spørsmål, og på spørsmålet om hva slags ventetid adventstida er, i dette diktet:

DIKTET LESES

Advent er vår i desember

Jeg liker den tanken. Vi må holde fast på den tanken. Og da handler det ikke om de urovekkende svingningene i naturens syklus som skyldes klimaendringene, de vårforbyggelsene er tegn på at vi ikke klarer å ta vare på den jorda Skaperen har gitt oss å forvalte. Men at advent handler om at noe spirer fram – at det åpner seg en ny vei i øde landskap – jo den tanken gir håp en mørk desembersøndag.

Advent er vår i desember – men går det an å si det til de som står midt oppe i en krig i Ukraina, de som kjenner kulda på kroppen når rakettene igjen og igjen slår ut strømforsyning og legger byer og bygder i mørke...

Den arabiske våren var et begrep for noen år siden. I land etter land i Midtøsten reiste folk seg med krav om demokrati, frihet og like rettigheter for alle. Vi husker hvordan det gikk, i de fleste land endte den våren med en lang, iskald vinter. Men i hjertene til folkene lever håpet om våren ennå, og den kan ingen ta fra dem. På samme måte som den jublende folkemengden utenfor Grand hotell i Oslo venter på en ny vår for sitt kjære Venezuela, kanskje kan en fredspris i desember åpne vårens dører i flere land som lengter etter frihet, fred og en rettferdig hverdag....

«Ørken og tørt land skal glede seg, ødemarken skal juble og blomstre»

Slik gav profeten Jesaja oss sin versjon av den arabiske våren, lenge før vår tid – vi hørte Ingunn leste denne teksten tidligere i gudstjenesten.

I dag, på en kald og klar desemberdag, tenker jeg vi må dele med hverandre ord om håp og tro. Hjelp hverandre til å holde fast på mors underlige utsagn: Advent er VÅR i desember....

Advent er LYS i mørket. Guds JA til menneskets bønn.

I går var Lucia på besøk her i kirka, hun har forlatt rommet, men lyset hun bar med seg har hun latt bli igjen:

«Svart senker natten seg i stall og stue. Solen har gått sin vei, skyggene truer. Inn i vårt mørke hus stiger med tente lys Santa Lucia, Santa Lucia».

I den mørke fengselscella satt Johannes og kjente tvil og mørke fylle tankene. Han som hadde vært så sikker og sterk! Der han gikk rundt i kamelhårskappa si og ropte ut av folk måtte vende om, der han stod nede ved Jordanelva og døypte alle de som kom til ham fordi de lengtet etter en ny vår, etter noe nytt som skulle komme.

Han var en profet. En budbærer. Ja, han kalles til og med veirydderen.

Det er store ord som brukes om Johannes, det var store oppgaver som ble lagt på skuldrene hans. Men nå kjenner altså han tvilen og utryggheten i kroppen og i tankene. Har jeg tatt feil, ventet vi forgjeves, «var han ikke den vi ventet på?»

Og denne tvilen, denne såre utryggheten, tror jeg mange kjenner seg igjen i – også her hos oss. Er det ikke slik for mange av oss at tro og tvil går hånd i hånd, midt i en krigspreget og urolig verden er det ikke lett å holde fast på håpet om at den nye våren kom med det lille barnet som kom til verden i en mørk stall langt der sør et sted....

Men lenge før Jesus kom til verden åpnet altså profeten Jesaja «Håpets bildebok» for oss. Tida han skrev inn i var minst like mørk og depressiv som vår tid, folket hans var i fangenskap, troen på at de virkelig var Guds eget folk ble stadig vanskeligere å holde fast på.

Det er da Gud sender profeten. Med disse merkelige, men like vel så sterke bildene. Bilder fra naturen som omgav de: Vann som bryter fram i ørkenen, glødende sand som blir til innsjøer – og til og med ørkenhundene, sjakalene, sine bosteder skal bli til hvilesteder der gresset gror mellom rør og siv.

Men de sterkeste håpsbildene handler om den nye våren i livet til menneskene: Blinde sine øyne skal åpnes, døves ører skal en dag lukkes opp – ja lamme skal springe rundt som en hjort og tungen til den stumme skal juble!

Håpets bildebok kalles boka til Jesaja. For dette er ord om noe som skal skje, men som ennå ikke har skjedd. Men mange hundre år senere henter Jesus fram igjen disse bildene, disse håpstegnene, når disiplene til Johannes kommer til ham. Hva skal de svare Mesteren bak murene: Jo, sier Jesus, «Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: «Blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står opp og evangeliet forkynnes for de fattige».

Nå skjer det! er svaret tilbake til Johannes. Han satt stengt bak murene og fikk ikke sett det som skjedde. Men nå var det hans tur til å lytte til ordene fra andre, ordene om den nye våren som var i full blomst.

For, **Advent er Kristi komme.** Og der profetene holder fram for oss håpet om noe som skal skje, forteller Matteus, Markus, Lukas og Johannes historier om det som skjer. Når Jesus er der. Når han går ut av stallen og begynner på den lange veien mot Korset.

I håpets bildebok så også Jesaja at denne veien en gang skulle åpne seg: *«Og det skal være en vei. Den hellige vei skal den kalles. Ingen som går på den veien, selv ikke dårer, skal gå seg vill».*

Johannes skulle rydde denne veien. Men nå trenger han selv å få bekreftet at denne hellige veien faktisk finnes. Og den bekreftelsen får han. Fra

Mesteren selv, fra Han som han har ryddet veien for. Fra han som stod fram med dette vitnesbyrdet om seg selv: «Jeg er Veien, Sannheten og Livet. Ingen kommer til Far uten ved meg».

Men alle kommer vi til vår himmelske Far ved Jesus. Ved å la han finne veien inn i våre urolige hjerter og våre liv. Advent handler om å gjøre dørene høye og portene vide – hjertedører og portene til alt liv.

«Gå og fortell hva dere hører og ser....»

Men, og det er et stort, og et dirrende MEN: Er det DETTE vi hører og ser. Når vi ser oss rundt. Ser vi virkelig blinde som får synet igjen, døve som hører, eller døde som står opp igjen...?

Ser vi ikke akkurat det motsatte. At lidelsen, nøden, sulten og utryggheten bare vokser i verden. At krigens gru brer seg....

Kjenner vi ikke at spørsmålet til Johannes melder seg igjen sterkere enn noen gang: *Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?*

Nei, vi skal vi være ærlige så ser vi vel ikke det Jesus forteller om.

Og kanskje kan vi ikke forvente å se det heller. For hvis Jesus virkelig var enestående, hvis han var Guds egen sønn, så er det kanskje ikke så rart at disse store og underfulle tingene skjedde akkurat med ham og rundt ham, og gjennom ham. Så lenge han var i verden. Men nå er han ikke det

lenger. Han dro tilbake til himmelen, nå sitter han ved sin Fars høyre hånd, forteller Bibelen oss.

Jesaja pekte fram mot noe som skulle skje, han var håpets talsmann.

Johannes fant kanskje tilbake roen og troen når disiplene hans kom tilbake til fengslet og fortalte om møtet med Jesus, og vitnet om det de kunne SE og HØRE, der og da.

Men hva da med oss, vår tid og vår tro? Hva slags ventetid er ADVENT for oss, hvordan skal vi vente?

For oss har advent tre retninger:

Vi ser tilbake på det som har skjedd, det som evangelistene forteller til oss. Om halvannen uke, på julaften, skal vi samles igjen her i kirka, for å høre verdens vakreste fortelling. «Det skjedde i de dager» begynner Juleevangeliet. Og når vi skal feire jul på ny er det for å minnes det som skjedde, høre og se på nytt det som Lukas forteller til oss. Jesus kom. Det er den første adventsfortellingen.

Men den andre heter: **Jesus kommer**. Til oss, her og nå. Det er derfor vi feirer gudstjeneste søndag etter søndag. For å vente sammen, og hente styrke og kraft til det livet vi lever mens vi venter. Og når vi forlater kirka går han sammen med oss – om vi gir han rom for det. Jesus er midt i blant

oss, derfor lyder også invitasjonen i dag om å møte ham ved nattverdbordet.

Der lyder det også et KOM, «Kom, for alt er gjort ferdig». Så får vi komme med våre liv akkurat som de er, og ta imot tilgivelsen, nåden og kraften til dagene som ligger foran oss.

Men advent har en retning til: **Jesus skal komme igjen.**

Og da er vi egentlig tilbake hos Jesaja, i håpets bildebok. For dette er det HÅPET kirka har å gi til en urolig og utrygg verden. En dag skal rettferdigheten seire, en dag skal ondskapen være over, en dag skal VÅREN komme og aldri ta slutt. Dette Håpet deler vi med hverandre denne søndagen. Og dette håpet bar mor mi gjennom år med kroniske smerter, med tap av en sønn som ble revet fra oss bare 19 år gammel. Hun kunne nok tvile, hun hadde nok sine mørke dager i livet. Men alt dette var det plass til i troen hennes, og fordi hun tok imot Jesus som Veien, Sannheten og Livet ble dette hennes bønn og bekjennelse i adventstid:

Advent er

Jubeltimen.

Stallen og graven er tom!

Vi tilber

En levende Frelser.

Kom, Herre Jesus, kom!